

CLUB XL – practical jokes kapitel 6

31.5.2013

af ERS alias Erik Raymond Thorfelt-Schmidt, PLK 1957-1960 & LK hhv. L 1962-1984

Havde vi da virkelig tid til den slags?

Ja, det tog vi os, for vi knoklede nemlig også.

Før EDB – i skrivemaskinens tid – var det ikke ualmindeligt, at vi først kom hjem ved 23 tiden - typisk på fredage. Men så kunne vi også gå over og spise på firmaets regning i Glaciskælderen på hjørnet af Østbanegade (før vi flyttede fra Stockholmsgade).

Det var det samme gode køkken som i Victors Kælder rundt om hjørnet, hvor Hans Wrem var hyggepianist, og hvor tjenerne bar smoking, og også i selveste Glacis Restauranten på selve hjørnet op ad den brede trappe, hvor tjenerne var i kjole-og-hvidt.

Nede hos osi ”slyngelstuen” var der ternede duge på bordet og 2 servitricer: Vera og ”Søren”, og de sørgede altid for, at vi knægte aldrig gik sultne derfra. *”Kan I spise mere drenge?”* spurgte de altid. Og det kunne vi ofte. Dér i slutningen af 1950’erne måtte vi bruge 12,50 kr. per mand – men det var også nok til dagens ret, og en pilsner, og hvis vi var 2, kunne vi så oven i købet dele en pakke KINGS – 10 styks indenfor budgettet.

Men det hændte da også, at det blev senere – fordi måske skulle vi lige have et slag billiard inde i baglokalet, hvor der stod 2 full size borde – og det skete faktisk også af og til, at vi aldrig nåede tilbage til kontoret den aften. Senere blev der så vinhandel i den kælder: Carl Jacobsens Eftf..

Eller hustelefonen ringede, mens vi sad og skrev borderoer langt ud på aftenen: *”Goddaw din gammel røv”* – så viste vi, det var Ole Vilson. *”Hvor længe skal I blive ved endnu? Skal jeg komme ned og give jer et nap? Så giver jeg billetter til 9 forestillingen i Grand.”*

Eller Knud Nørrekjær fra samlevognene, stak hovedet ind i AUTO: *”Hvad laver du her på denne tid?”*

”Jeg skrive IRU fragtbreve til i morgen ”Lait entier en poudre sucré – eller non sucré”

”Giv mig en stak, så vi kan blive færdige, og så smutter vi ind på Galateakroen og får os ½ mørbrad og en ½ sød” (hvidvin Côte du Sud - på ½ liters glasklar mælkeflaske) – veltillavet og til små penge.

Jo der var skam kollegialt sammenhold. Fantastisk korpsåd.

Det var så lidt lokalkolorit fra filial København – oprindeligt PLK, senere, da det var blevet nemmere med LEMAN: Bare LK

Men vi må da også lige til slut have denne klassiker med om vor elskelige, lidt formelle, men knagende dygtige prokurist: Carl Jørn, kontinent-afd, som jo var sønderjyde af guds nåde – hvilket man stadig tydeligt kunne høre. (*”Jeg hedder Jørn – ligesom Bjørn - bare uten B’en”*)

Jeg undrede mig også i starten noget over alle de barnevogne, han sendte af sted, indtil jeg blev klar over, at det var hans udtale af – **bane**vogne.

(Hans efterfølgende bemærkning til Mogens Hansen på sin vej ned i frokoststuen til fru Jensen, refererer til, at PLK for Trolle Sørensen sendte en masse levende harekillinger og fasankyllinger af sted med bane-express fra Kiosk Q på Hovedbanegården til godser i bl.a. Italien, hvor de blev udsat til jagt):

”Mokens, hvis den Trolle Sørensen ringer, må De kalde mig ad frokoststuen op straks – jeg doch den eneste i den firma mit kyllingeforstand.”

Mange af disse: Mogens Hansen, Blind og Ole Vilson døde dvs. alt for tidligt, alle af kræft hhv: Lungekræft, en kræftsvulst i hjernen, og tarmkræft.

Dette er derfor først og fremmest til minde om dem, men også andre gode kolleger og XLncer:

”JD” Jørgen Dithmer, ”HL” Henrik Lehmann, ”den Walter” Walter Petersen, ”Knikke” Kurt Nielsen,

Grethe Jensen og ”NY” Poul Nymann.
